

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DELEGATURA w ŁODZI

ul. Piotrkowska 120
90-006 Łódź
tel. (0 42) 636 36 89, fax (0 42) 636 07 12
e-mail: lodz@uokik.gov.pl

RŁO-430-6()/12/TD

Łódź, dnia 20 stycznia 2014 r.

DECYZJA Nr RŁO 1/2014

- I.** Na podstawie art. 107 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 5 i 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej na Korporację Prawno Finansową FENIKS Spółkę Komandytowo-Akcyjną Jerzy Kupisz z siedzibą w Lublinie,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

nakłada się na Korporację Prawno Finansową FENIKS Spółkę Komandytowo-Akcyjną Jerzy Kupisz z siedzibą w Lublinie **karę pieniężną** w wysokości **7.726 zł** (słownie: siedem tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych), co stanowi równowartość **1.863 euro**, tj. **3 euro** za każdy dzień zwłoki – poczynając od dnia 25 grudnia 2011 r. do dnia 5 września 2013 r. włącznie – w wykonaniu decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **Nr RŁO 33/2011 z dnia 3 listopada 2011 r.** w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w zakresie nakazu wyrażonego w pkt I i pkt III sentencji powyższej decyzji oraz w pkt IV sentencji decyzji w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi, płatną do budżetu państwa.

- II.** Na podstawie art. 77 ust. 1 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267) w związku z art. 83 wyżej wymienionej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do jej art. 33 ust. 5 i 6,

– działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

obciąża się Korporację Prawno Finansową FENIKS Spółkę Komandytowo-Akcyjną Jerzy Kupisz z siedzibą w Lublinie, kosztami postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej w kwocie 43,30 zł (słownie: czterdzieści trzy złote 30/100) oraz zobowiązuje się Korporację Prawno Finansową FENIKS Spółkę Komandytowo-Akcyjną Jerzy Kupisz z siedzibą w Lublinie do ich zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej zwany: „Prezesem Urzędu”), **uznał decyzją Nr RŁO 33/2011 z dnia 3 listopada 2011 r. (zwaną dalej: „Decyzją”) za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów** działania Korporacji Prawno Finansowej FENIKS Spółki Komandytowo-Akcyjnej Jerzy Kupisz z siedzibą w Lublinie (zwaną dalej: „Przedsiębiorcą”), polegające na:

I) niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji o prawie odstąpienia od umowy zawartej na odległość w terminie 10 dni od jej zawarcia wraz ze wskazaniem, iż prawo to nie przysługuje konsumentowi w wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, ze zm.)¹, co stanowiło naruszenie art. 9 ust. 3 tej ustawy,

II) stosowaniu we wzorcu umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), o treści: „*Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygania sporów wynikłych w realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy*”,

III) stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej poprzez wprowadzające w błąd zaniechanie na skutek umieszczenia w treści wzorca umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” postanowień określających:

- cenę usługi w wartości netto, tj. cenę, do której nie doliczono wartości podatku od towarów i usług,
- sposób obliczenia ceny usługi, w których nie zawarto informacji o wysokości stawki podatku od towarów i usług,

co mogło powodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął a jednocześnie stanowiło naruszenie art. 3 w związku z art. 6 ust. 1 i 4 pkt 3, w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206),

i nakazał zaniechanie ich stosowania (w zakresie pkt I i III sentencji Decyzji), **stwierdził zaniechanie ich stosowania** (w zakresie pkt II sentencji Decyzji) **oraz nałożył** (w pkt IV sentencji Decyzji) na tegoż przedsiębiorcę środek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku doprowadzenia, w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się Decyzji, do zgodności z prawem treści zawartych i obowiązujących umów o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu odszkodowań w obrocie z konsumentami poprzez przedstawienie konsumentom propozycji aneksowania umów, w zakresie naruszeń określonych w pkt II i III sentencji ww. Decyzji.

Określona wyżej Decyzja Prezesa Urzędu **uprawomocniła się w dniu 24 listopada 2011 r.**

Prezes Urzędu przeprowadził postępowanie wyjaśniające w sprawie kontroli wykonania Decyzji przez Przedsiębiorcę. W toku postępowania ustalono, iż są podstawy do podejrzenia, iż Przedsiębiorca nie wykonał w pełni wszystkich obowiązków nałożonych na mocy ww. Decyzji.

¹ W dniu 9 listopada 2012 r. opublikowano tekst jednolity ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2012 r., poz. 1225)

W związku z ustaleniami poczynionymi w ramach powyższego postępowania wyjaśniającego, w dniu 14 sierpnia 2012 r. postanowieniem nr 1/430-6/12 (dowód: karty Nr 1-3) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w sprawie nałożenia na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, w związku:

- 1) ze zwłoką w wykonaniu Decyzji w zakresie nakazu wyrażonego w pkt I sentencji Decyzji,
- 2) ze zwłoką w wykonaniu Decyzji w zakresie nakazu wyrażonego w pkt III sentencji Decyzji, w części dotyczącej postanowień określających ceny usługi,
- 3) z niewykonaniem Decyzji w zakresie nakazu wyrażonego w pkt III sentencji Decyzji, w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi,
- 4) z niewykonaniem Decyzji w zakresie obowiązku nałożonego w pkt IV sentencji Decyzji, tj. usunięcia trwających skutków naruszenia określonego w pkt III sentencji Decyzji, w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi.

O powyższym poinformowano Przedsiębiorcę pismem z dnia 14 sierpnia 2012 r. (dowód: karta Nr 5). Przedsiębiorcy doręczono zawiadomienie o wszczęciu niniejszego postępowania w dniu 17 sierpnia 2012 r. (dowód: karta Nr 6a)

W dniu wszczęcia postępowania, postanowieniem nr 2/430-6/12, zaliczono w poczet dowodów dokumenty zgromadzone w postępowaniu wyjaśniającym (dowód: karty Nr 4).

Pismem z dnia 5 października 2012 r., wobec nie ustosunkowania się Przedsiębiorcy do przedstawionych zarzutów, wezwano Przedsiębiorcę do określenia i udokumentowania przychodów uzyskanych w 2011 r., w tym odrębnie przychodów z działalności w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych. W dniu 16 listopada 2012 r. monitowano ww. wezwanie. (dowód: karty Nr 61-62)

Pismem z dnia 26 listopada 2012 r. (doręczonym w dniu 4 grudnia 2012 r.) Przedsiębiorca przedstawił informacje o przychodach oraz ustosunkował się do postanowienia o wszczęciu postępowania w sprawie nałożenia kary pieniężnej. Przedsiębiorca oświadczył, iż po otrzymaniu Decyzji z najwyższą starannością przystąpił do prac nad zmianą treści umów celem wykonania Decyzji. W okresie przejściowym zastosowano rozwiązanie polegające na tym, iż w okresie poprzedzającym wejście w życie nowych umów zgodnych z zaleceniami Decyzji, do dotychczas stosowanych wzorców umów wprowadzono aneksy, których zawarcie proponowano klientom łącznie z zawarciem umów. Aneksy regulowały wszystkie kwestie objęte Decyzją. W ocenie Przedsiębiorcy powyższe świadczy o wykonaniu Decyzji Prezesa Urzędu. Przedsiębiorca zaznaczył, że pierwszy aneks do umowy podpisano już w dniu 3 stycznia 2012 r., a tym samym uznał za błędne przyjęcie przez Prezesa Urzędu, iż Przedsiębiorca popadł w nieuzasadnioną zwłokę w wykonaniu Decyzji „*wynoszącą aż 95 dni*” od daty uprawomocnienia się Decyzji w dniu 24 listopada 2011 r. Ponadto Przedsiębiorca podniósł, iż miał „*30 dniowy termin na wykonanie Decyzji, który upłynął w dniu 24 grudnia 2011 r., a po tym okresie nie zawarto żadnej umowy oraz to, że propozycję aneksowania umów Korporacja „Feniks” już miała przygotowaną dla klientów w dniu 20 grudnia 2011 r., a pierwszy aneks, na którego zawarcie zgodził się klient, zawarto do umowy z dnia 12 grudnia 2011 r. w dniu 3 stycznia 2012 r. Zasadnym będzie przyjąć, iż zwłoka w wykonaniu rzeczony Decyzji w ogóle nie nastąpiła*”. (dowód: karty Nr 64-65)

Pismem z dnia 18 marca 2013 r. wezwano Przedsiębiorcę do przekazania i udokumentowania informacji o uzyskanych przychodach za rok 2012. Pismem z dnia 5 kwietnia 2013 r. Przedsiębiorca przedstawił część z żądanych informacji. Przedsiębiorca poinformował, iż informacje o całości przychodów za 2012 r. zostaną przekazane i

udokumentowane niezwłocznie po sporządzeniu zeznania podatkowego. (dowód: karty Nr 82-129)

Ostatecznie Przedsiębiorca uzupełnił (po dodatkowym wezwaniu z dnia 21 maja 2013 r.) informacje o wysokości uzyskanych przychodów za 2012 r. pismem z dnia 31 maja 2013 r. (doreczonym w dniu 10 czerwca 2013 r.). (dowód: karty Nr 130-133)

Pismem z dnia 23 sierpnia 2013 r. Prezes Urzędu wezwał Przedsiębiorcę do przedstawienia aktualnych informacji mogących mieć znaczenie w sprawie. (dowód: karta Nr 135)

Pismem z dnia 24 września 2013 r. zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu zbierania materiału dowodowego. (dowód: karta Nr 152)

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

Przedsiębiorca nie wniósł odwołania od Decyzji doreczonej w dniu 9 listopada 2011 r., w związku z powyższym stała się ona prawomocna z dniem 24 listopada 2011 r.

W toku postępowania wyjaśniającego wszczętego w celu kontroli wykonania Decyzji, Przedsiębiorca przedstawił i udokumentował działania, jakie podjął dla wykonania nakazów zawartych w ww. Decyzji.

W piśmie z dnia 22 marca 2012 r. (data doreczenia 30 marca 2012 r.) Przedsiębiorca przedstawił (dowód: karty Nr 11-60):

- nowy wzorzec umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” oraz wzorzec pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ NA RZECZ DZIECKA”,

- wzorzec aneksów zmieniających dotychczas obowiązujące umowy,

- kopie przykładowych umów zawartych z konsumentami: umowa nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r., Nr 08/2012/817/R z dnia 1 lutego 2012 r., Nr 09/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r., Nr 10/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r., Nr 13/2012/1079/R z dnia 2 marca 2012 r.,

- kopie przykładowych aneksów podpisanych przez konsumentów: Aneks do umowy Nr 18/2011/R z dnia 26 lipca 2011 r. podpisany w dniu 14 grudnia 2011 r., Aneks do umowy Nr 37//09/2010/KPF/R z dnia 1 września 2010 r. podpisany w dniu 14 grudnia 2011 r., Aneks do umowy Nr 52/2009/663/R z dnia 23 września 2009 r. podpisany w dniu 15 stycznia 2012 r., Aneks do umowy Nr 31/11/816/R z dnia 10 października 2011 r. podpisany w dniu 16 stycznia 2012 r., Aneks do umowy Nr 32/07/2010/727/R z dnia 28 grudnia 2010 r. podpisany w dniu 20 stycznia 2012 r.

W ww. piśmie Przedsiębiorca oświadczył, iż przedstawione przez niego aktualne formularze umów zostały wprowadzone do obrotu z konsumentami w dniu 1 marca 2012 r. Przedsiębiorca wskazał również, iż niezwłocznie po otrzymaniu Decyzji przystąpił on do wykonania pkt IV sentencji Decyzji nakazującego usunięcie trwających skutków stwierdzonych naruszeń poprzez przedstawienie konsumentom propozycji aneksowania umów. Z wyjaśnień przekazanych przez Przedsiębiorcę wynika, iż propozycje aneksowania umów przedstawiono wszystkim konsumentom posiadającym wiążące umowy. (dowód: karta Nr 11)

W piśmie z dnia 26 listopada 2012 r. (sygn. akt RŁO-430-6(7)/12/TD) Przedsiębiorca przedstawił kopie siedmiu aneksów do umów zawartych z konsumentami (dowód: karty Nr 65-71):

- Aneks do umowy Nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r. podpisany w dniu 3 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 02/2012/1586/R z dnia 10 stycznia 2012 r. podpisany w dniu 10 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 29/11/940/R z dnia 7 października 2010 r. podpisany w dniu 26 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 11/2012/1528/R z dnia 9 lutego 2012 r. podpisany w dniu 21 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 09/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 10/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 40/11/1225/R z dnia 19 grudnia 2011 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.

W piśmie z dnia 16 września 2013 r. Przedsiębiorca przedstawił w odpowiedzi na wezwanie Prezesa Urzędu kopie pięciu sztuk umów zawartych według wzorca „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” w dniach 28 sierpnia 2013 r. (jedna umowa) oraz 5 września 2013 r. (cztery umowy). (dowód: karty nr 136-151)

Jak ustalono, Przedsiębiorca zawiera z konsumentami umowy na odległość w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny – zwanej dalej: „ustawą o ochronie niektórych praw konsumentów”.

W pkt I sentencji Decyzji Prezes Urzędu uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Przedsiębiorcy, polegające na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji o prawie odstąpienia od umowy zawartej na odległość w terminie 10 dni od jej zawarcia wraz ze wskazaniem, iż prawo to nie przysługuje konsumentowi w wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, co stanowi naruszenie art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny i nakazał zaniechanie jej stosowania.

W § 5 ust. 2 nowego wzorca umowy przedstawionego przez Przedsiębiorcę w piśmie z dnia 22 marca 2012 r. zamieszczono postanowienie o treści: „*Zleceniodawcy przysługuje prawo odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia z zastrzeżeniem, iż prawo to nie przysługuje konsumentowi w wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, ze zm.)*”. (dowód: karty Nr 11, 13-18)

Jako dowód wprowadzenia do obrotu nowego wzorca umowy, Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych umów z konsumentami, zawartych według wzorca „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 2 marca 2012 r. oraz w dniach 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. (dowód: karty Nr 11, 46-60, 136-151)

Treść umów:

- nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r.,

- Nr 08/2012/817/R z dnia 1 lutego 2012 r.,
- Nr 09/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r.,
- Nr 10/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r.,

zawiera postanowienie o treści: *„Zarówno Zleceniodawca, jak i Zleceniobiorca mogą rozwiązać niniejszą umowę w ciągu 10 dni od jej zawarcia, nie ponosząc przy tym żadnych konsekwencji finansowych. Rozwiązanie umowy może nastąpić wyłącznie w formie pisemnej”*, którego wprowadzenie uznano w Decyzji za rozwiązanie niewystarczające dla możliwości stwierdzenia zaniechania praktyki wskazanej w pkt I tej Decyzji. (dowód: karty Nr 47, 50, 53, 56)

Przedstawiony przez Przedsiębiorcę wzór aneksu zawiera postanowienie o treści: *„Zleceniodawcy przysługuje prawo odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia z zastrzeżeniem, iż prawo to nie przysługuje konsumentowi w wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, ze zm.)”*. (dowód: karta Nr 40)

Jak wynika z dokumentów przekazanych przez Przedsiębiorcę w piśmie z dnia 26 listopada 2012 r., umowa Nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r. została aneksowana w dniu 3 stycznia 2012 r. Z kolei umowy Nr 09/2012/1837/R i 10/2012/1837/R zawarte w dniu 21 lutego 2012 r. zostały aneksowane w dniu 29 lutego 2012 r. Na mocy ww. aneksów do umów dodano do § 4 ust. 4 w brzmieniu: *„Zleceniodawcy przysługuje prawo odstąpienia od umowy w terminie 10 dni od jej zawarcia z zastrzeżeniem, iż prawo to nie przysługuje konsumentowi w wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, ze zm.)”*. (karta Nr 65-66, 70)

Umowy zawarte w dniach 2 marca 2012 r. oraz 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. posiadają treść zgodną z treścią przekazanego nowego wzorca umowy, w zakresie dotyczącym informacji o prawie do odstąpienia od umowy zawartej na odległość. (dowód: karty Nr 59, 138, 141, 144, 147).

W pkt II sentencji Decyzji Prezes Urzędu uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Przedsiębiorcy polegające na stosowaniu we wzorcu umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zm.), o treści: *„Strony niniejszej umowy zgodnie ustalają, iż wyłącznie właściwym sądem do rozstrzygnięcia sporów wynikłych w realizacji postanowień niniejszej umowy jest sąd właściwy dla siedziby Zleceniobiorcy”* i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 22 grudnia 2010 r.

W pkt III sentencji Decyzji Prezes Urzędu uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działanie Przedsiębiorcy, polegające na stosowaniu nieuczciwej praktyki rynkowej poprzez wprowadzające w błąd zaniechanie na skutek umieszczenia w treści wzorca umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” postanowień określających:

- a. cenę usługi w wartości netto, tj. cenę, do której nie doliczono wartości podatku od towarów i usług,
- b. sposób obliczenia ceny usługi, w których nie zawarto informacji o wysokości stawki podatku od towarów i usług,

co może powodować podjęcie przez konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął a jednocześnie stanowi naruszenie art. 3 w związku z art. 6 ust. 1 i 4 pkt 3, w związku z art. 4 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. Nr 171, poz. 1206) i nakazał zaniechanie jej stosowania.

Podstawą do wydania Decyzji w ww. zakresie były zakwestionowane postanowienia zawarte we wzorcu umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ”, o treści:

- w § 1 ust. 2 o treści: „(...) Zleceniodawca zapłaci Zleceniobiorcy kwotę 100 złotych (słownie: sto) powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za wykonane czynności związane z weryfikacją dokumentów” – postanowienie stosowane co najmniej od grudnia 2009 r.
- w § 2 ust. 10 o treści: „W przypadku nieuzasadnionego wycofania się Zleceniodawcy w ciągu trzech pierwszych miesięcy z umowy o dochodzenie roszczeń, będzie on zobowiązany do zapłaty kwoty 1000 zł powiększonej o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT tytułem porady prawnej (...)” – jak ustalono w Decyzji, postanowienie stosowane co najmniej od grudnia 2009 r. do lutego 2010 r.; umowy zawierane z konsumentami od marca 2010 r. nie zawierały ww. postanowienia.
- § 3, ust. 2 o treści: „Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie oświadczają, iż Zleceniobiorcy przysługuje wynagrodzenie w wysokości % (słownie: %) wszystkich świadczeń przyznanych Zleceniodawcy z tytułu realizacji niniejszej umowy powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT nie mniej jednak niż 250 zł netto” lub „Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % prowizji netto (słownie: %) liczoną od wartości wszystkich świadczeń przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, nie mniej jednak niż 250 zł netto powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT” – postanowienia stosowane we wzorcach umów co najmniej od grudnia 2009 r.

Cytowane wyżej postanowienia określały ceny lub sposób ich obliczenia podając wyłącznie wartość netto zobowiązania oraz informując o obowiązku doliczenia podatku VAT, nie podając jednak ani wartości podatku od towarów i usług ani nawet wysokości jego stawki. Przedstawienie przez Przedsiębiorcę sposobu określenia ceny jako sumy prowizji netto od kwoty wyegzekwowanego odszkodowania (lub odpowiednio opłaty netto wyrażonej w złotych) oraz nieokreślonej wysokości podatku od towarów i usług, bez wskazania nawet obowiązującej stawki tego podatku, sprawia, iż konsument w momencie propozycji nabycia usługi nie ma optymalnych dla danych warunków informacji o wysokości ceny (o sposobie obliczenia wysokości ceny).

Analiza postanowień nowych wzorców umów, przekazanych przez Przedsiębiorcę w toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji, wykazała, iż z ich treści Przedsiębiorca wykreślił następujące postanowienie zakwestionowane w Decyzji: „(...) Zleceniodawca zapłaci Zleceniobiorcy kwotę 100 złotych (słownie: sto) powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za wykonane czynności związane z weryfikacją dokumentów”.

Przedstawione przez Przedsiębiorcę nowe wzorce zawierają natomiast (w § 4 ust. 1) postanowienie o treści: „Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % (słownie: %) **prowizji netto** liczoną od wartości wszystkich świadczeń pieniężnych przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie

obowiązującą w dniu zakończenia działań wynikających z niniejszej umowy stawkę podatku VAT, wyłącznie po skutecznym uzyskaniu roszczenia od podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody”. (dowód: karty Nr 14, 17)

Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych umów z konsumentami, zawartych według wzorca „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 2 marca 2012 r. oraz w dniach 28 sierpnia 2013 r. oraz 5 września 2013 r. Umowy zawarte w dniach 2 marca 2012 r., 28 sierpnia 2013 r. oraz 5 września 2013 r. posiadają treść zgodną z treścią przekazanego nowego wzorca umowy. (dowód: karty Nr 58, 137, 140, 143, 146)

W treści pozostałych umów – zawartych pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 21 lutego 2012 r. (Nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r., Nr 08/2012/817/R z dnia 1 lutego 2012 r., Nr 09/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r., Nr 10/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r.) były zawarte następujące postanowienia, które były podstawą rozstrzygnięcia w pkt III sentencji Decyzji:

- „(...) Zleceniodawca zapłaci Zleceniobiorcy kwotę **100 złotych (słownie: sto) powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT** tytułem wynagrodzenia za wykonane czynności związane z weryfikacją dokumentów” (§ 1 pkt 2),
- „Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % **provizji netto** (słownie: %) liczoną od wartości wszystkich świadczeń przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, nie mniej jednak niż **250 zł netto** powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT” (§ 3 pkt 1). (dowód: karty Nr 46-56)

Jak wynika z dokumentów przekazanych przez Przedsiębiorcę w piśmie z dnia 26 listopada 2012 r., umowa Nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r. została aneksowana w dniu 3 stycznia 2012 r. Z kolei umowy Nr 09/2012/1837/R i 10/2012/1837/R zawarte w dniu 21 lutego 2012 r. zostały aneksowane w dniu 29 lutego 2012 r. Na mocy ww. aneksów do umów wprowadzono m.in. następujące zmiany:

„Dotychczasowy § 3 pkt 1 w brzmieniu:

*Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % **provizji netto** (słownie: %) liczoną od wartości wszystkich świadczeń przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, nie mniej jednak niż **250 zł netto** powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, wyłącznie po skutecznym uzyskaniu roszczenia od podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody,*

otrzymuje następujące brzmienie:

*Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % (**słownie: %) provizji netto** liczoną od wartości wszystkich świadczeń pieniężnych przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą w dniu zakończenia działań wynikających z niniejszej umowy stawkę podatku VAT, wyłącznie po skutecznym uzyskaniu roszczenia od podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody”. (dowód: karty Nr 65-66, 70)*

W piśmie z dnia 22 marca 2012 r. przekazanym w toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji, Przedsiębiorca oświadczył, iż w jego ocenie wykonanie Decyzji Prezesa Urzędu w zakresie pkt III sentencji dotyczącego „*podawania wysokości wynagrodzenia provizyjnego jako „x” procent wartości netto stało się niewykonalne*”.

Odrębnym pismem z dnia 16 marca 2012 r. Przedsiębiorca wniósł o wyjaśnienie, czy Decyzja, w części dotyczącej uznania za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień określających cenę usługi w wartości netto oraz sposobu obliczenia ceny usługi bez podania informacji o stawce podatku VAT, dotyczy również ustalenia wynagrodzenia Przedsiębiorcy jako procentowej prowizji od uzyskanego przez Przedsiębiorcę na rzecz konsumenta wynagrodzenia. W uzasadnieniu wniosku Przedsiębiorca uznał, iż nie możliwe jest wykonanie ww. Decyzji Prezesa Urzędu „w sposób w niej wskazany, tj. zaprzestanie podawania wysokości wynagrodzenia prowizyjnego jako „x” procent wartości netto. Tym samym decyzja organu w tej części miałaby przy opisaney wyżej interpretacji charakter niewykonalny”. Przedsiębiorca argumentował, że „z istoty wynagrodzenia prowizyjnego jako procentu od uzyskanego świadczenia wynika niemożliwość określenia wysokości wynagrodzenia w inny sposób, niż jako „x” procent wartości netto. Działanie: „ $x\% + (23\% \text{ z } x\%) = y \text{ złotych}$ ” jest bowiem matematycznie niewykonalne”. W związku z powyższym celowe jest zdaniem Przedsiębiorcy „wydanie postanowienia interpretacyjnego (...), zaś w przypadku stwierdzenia, że decyzja zawiera zakaz opisany wyżej, zainicjowanie przez organ z urzędu postępowania w przedmiocie częściowego stwierdzenia jej nieważności z uwagi na jej niewykonalność i rażące naruszenie prawa”. (dowód: karty Nr 7-8)

W pkt IV sentencji Decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę środek usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w postaci obowiązku doprowadzenia, w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się Decyzji, do zgodności z prawem treści zawartych i obowiązujących umów o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu odszkodowań w obrocie z konsumentami poprzez przedstawienie konsumentom propozycji aneksowania umów, w zakresie naruszeń określonych w pkt II i III sentencji niniejszej Decyzji.

Przedsiębiorca oświadczył, iż niezwłocznie po otrzymaniu Decyzji przystąpił do wykonania pkt IV sentencji Decyzji. Poinformował przy tym, iż propozycję aneksowania umów złożył wszystkim konsumentom na pośrednictwem współpracowników, którzy działając na jego zlecenie pośredniczyli w zawarciu umów. (dowód: karta Nr 11)

Przedsiębiorca przedstawił na wezwanie Prezesa Urzędu wzorce aneksów zmieniających do umów, mających na celu realizację nakazu usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów. (dowód: karty Nr 39-40)

Wzorce aneksu zawierają w swojej treści m.in. następujące zapisy (dowód: karty Nr 39-40):

a) „Dotychczasowy § 3 pkt 1 w brzmieniu:

*Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % **prowizji netto** (słownie: %) liczoną od wartości wszystkich świadczeń przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, nie mniej jednak niż **250 zł netto** powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT, wyłącznie po skutecznym uzyskaniu roszczenia od podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody,*

otrzymuje następujące brzmienie:

*Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % **(słownie: %) prowizji netto** liczoną od wartości wszystkich świadczeń pieniężnych przyznanych*

Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą w dniu zakończenia działań wynikających z niniejszej umowy stawkę podatku VAT, wyłącznie po skutecznym uzyskaniu roszczenia od podmiotów zobowiązanych do naprawienia szkody”.

Jednocześnie, wzorce aneksów nie zawierają klauzul o zmianie bądź wykreśleniu następujących kwestionowanych w Decyzji postanowień:

- „(...) Zleceniodawca zapłaci Zleceniobiorcy kwotę 100 złotych (słownie: sto) powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT tytułem wynagrodzenia za wykonane czynności związane z weryfikacją dokumentów”,
- „W przypadku nieuzasadnionego wycofania się Zleceniodawcy w ciągu trzech pierwszych miesięcy z umowy o dochodzenie roszczeń, będzie on zobowiązany do zapłaty kwoty 1000 zł powiększonej o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT tytułem porady prawnej (...)”.

Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych aneksów do umów o treści zgodnej z treścią wzorów aneksów, zawartych w okresie od 14 grudnia 2011 r. do 29 lutego 2012 r. (dowód: karty Nr 41-45, 65-71)

- Aneks do umowy Nr 52/2009/663/R z dnia 23 września 2009 r. podpisany w dniu 15 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 37//09/2010/KPF/R z dnia 1 września 2010 r. podpisany w dniu 14 grudnia 2011 r.,

- Aneks do umowy Nr 29/11/940/R z dnia 7 października 2010 r. podpisany w dniu 26 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 32/07/2010/727/R z dnia 28 grudnia 2010 r. podpisany w dniu 20 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 18/2011/R z dnia 26 lipca 2011 r. podpisany w dniu 14 grudnia 2011 r.,

- Aneks do umowy Nr 31/11/816/R z dnia 10 października 2011 r. podpisany w dniu 16 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 01/2012/1577/R z dnia 12 grudnia 2011 r. podpisany w dniu 3 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 40/11/1225/R z dnia 19 grudnia 2011 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 02/2012/1586/R z dnia 10 stycznia 2012 r. podpisany w dniu 10 stycznia 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 11/2012/1528/R z dnia 9 lutego 2012 r. podpisany w dniu 21 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 09/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.,

- Aneks do umowy Nr 10/2012/1837/R z dnia 21 lutego 2012 r. podpisany w dniu 29 lutego 2012 r.

Przedsiębiorca osiągnął w latach 2011-2012 przychód w wysokości odpowiednio (*tajemnica przedsiębiorcy*) zł oraz (*tajemnica przedsiębiorcy*) zł. Jednocześnie, według oświadczenia Przedsiębiorcy, z tytułu świadczenia usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych uzyskał on w 2011 r. przychód w wysokości (*tajemnica przedsiębiorcy*) zł, zaś w 2012 r. – (*tajemnica przedsiębiorcy*) zł (dowód: karta Nr 72-81, 83-129).

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorców, w drodze decyzji karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 10 000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu decyzji wydanej na podstawie art. 26 w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów; karę pieniężną nakłada się, licząc od daty wskazanej w decyzji. Zgodnie z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Kary pieniężne są podstawowym środkiem egzekucji prawomocnych decyzji Prezesa Urzędu. Nakładanie kar ma na celu przymuszenie do wykonania przez przedsiębiorcę orzeczenia rozstrzygającego sprawę merytorycznie i skłonienie go do wykonania określonego w tym orzeczeniu obowiązku. Kary nakładane na podstawie art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów mogą być również nałożone już po wykonaniu decyzji, jeżeli stwierdzone zostanie, że nastąpiła zwłoka w realizacji nałożonych tą decyzją obowiązków. Dopuszczalne jest zatem nałożenie kary pieniężnej za niewykonanie decyzji, pomimo jej późniejszego wykonania. Tak więc kary pieniężne, o jakich mowa powyżej pełnią też funkcję represyjną.

Zarzut niewykonania decyzji może być postawiony przedsiębiorcy wówczas, gdy nie wykonał on orzeczenia w całości lub części, a także w przypadku, gdy nie wykonał go w terminie. Aby można było uznać, że orzeczenie zostało wykonane, musi być wykonane w całości, tylko wtedy bowiem stan faktyczny na rynku doprowadzony zostaje do postulowanego stanu, który nie narusza przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Stopień wykonania orzeczenia wpływać może natomiast na wymiar kary, która określana może być w szeroko ustanowionych granicach ustawowych.

Decyzja Prezesa Urzędu nakazująca zaniechanie stosowania określonych naruszeń powinna być wykonana niezwłocznie po jej uprawomocnieniu się. Wykonanie niezwłoczne nie oznacza wykonania natychmiastowego, ale wykonanie bez zbędnej zwłoki. Termin wykonania decyzji powinien uwzględniać także czas niezbędny przedsiębiorcy do przygotowania się do spełnienia nałożonego obowiązku². W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu przyjął, iż terminem wystarczającym na dokonanie czynności niezbędnych dla zaniechania zarzucanych w Decyzji praktyk był termin 30 dni od uprawomocnienia się Decyzji. Tym samym za pierwszy dzień zwłoki w wykonaniu Decyzji uznano 25 grudnia 2011 r.

Kontrolując wykonanie Decyzji przez Przedsiębiorcę, Prezes Urzędu oparł się na analizie treści przedstawionych przez Przedsiębiorcę kopii umów (wraz z aneksami) zawieranych z konsumentami oraz terminów zawarcia tych umów. Pozwoliło to na ocenę, czy i kiedy zostały wprowadzone do obrotu z udziałem konsumentów przedstawione przez Przedsiębiorcę nowe wzorce umów.

² Wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 19 listopada 1991 r. sygn. akt XVII Amr 13/91.

Ad pkt I sentencji decyzji

Analiza wykonania Decyzji w zakresie pkt I sentencji

Analiza przedstawionych przez Przedsiębiorcę kopii umów zawartych pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 2 marca 2012 r. oraz w dniach 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r., wykazała, iż umowy zawarte do 21 lutego 2012 r. włącznie zawierały postanowienie o treści: *„Zarówno Zleceniodawca, jak i Zleceniobiorca mogą rozwiązać niniejszą umowę w ciągu 10 dni od jej zawarcia, nie ponosząc przy tym żadnych konsekwencji finansowych. Rozwiązanie umowy może nastąpić wyłącznie w formie pisemnej”*. Wprowadzenie do umów postanowienia o tej treści uznano w Decyzji za rozwiązanie niewystarczające dla możliwości stwierdzenia zaniechania praktyki wskazanej w pkt I tej Decyzji, polegającej na niedopełnieniu obowiązku potwierdzenia konsumentowi na piśmie informacji o prawie odstąpienia od umowy zawartej na odległość w terminie 10 dni od jej zawarcia.

Przywołane wyżej postanowienie w brzmieniu zaproponowanym przez Przedsiębiorcę ustanawia prawo rozwiązania umowy dla obu jej stron. Należy zauważyć, iż rozwiązanie umowy jest innego rodzaju uprawnieniem, aniżeli odstąpienie od niej. Prawo odstąpienia jest dla konsumenta bardziej korzystne, ponieważ obliguje przedsiębiorcę do zwrotu wszystkich świadczeń, jak gdyby umowy nie zawarto (w przeciwieństwie do rozwiązania umowy, które jedynie ma skutki „na przyszłość”). Należy przypomnieć, iż zgodnie z art. 7 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów w razie odstąpienia od umowy umowa jest uważana za niezawartą, a konsument jest zwolniony z wszelkich zobowiązań. Ponadto, to co strony świadczyły, ulega zwrotowi w stanie niezmienionym, chyba że zmiana była konieczna w granicach zwykłego zarządu. W związku z powyższym, przyznanie umownego prawa rozwiązania umowy nie może być utożsamiane z poinformowaniem o ustawowym prawie odstąpienia od umowy (lub jego braku – w związku z zaistnieniem wyjątku, o którym mowa w art. 10 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów).

Umowy zawarte w dniach 2 marca 2012 r. oraz 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. posiadają treść zgodną z treścią przekazanego nowego wzorca umowy pn. „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ”, w zakresie dotyczącym informacji o prawie do odstąpienia od umowy zawartej na odległość. Należało uznać, iż treść postanowienia nowego wzorca oraz umów zawartych w dniach 2 marca 2012 r. oraz 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. odpowiada obowiązkowi wskazanemu w art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów.

Przedsiębiorca oświadczył, iż po otrzymaniu Decyzji, w okresie przejściowym stosował rozwiązanie polegające na tym, iż w okresie poprzedzającym wejście w życie nowych umów zgodnych z zaleceniami Decyzji, do dotychczas stosowanych wzorców umów wprowadzono aneksy, których zawarcie proponowano klientom łącznie z umowami. Aneksy regulowały zdaniem Przedsiębiorcy wszystkie kwestie objęte Decyzją. Przedsiębiorca zaznaczył, że pierwszy aneks do umowy podpisano już w dniu 3 stycznia 2012 r., a tym samym uznał za błędne przyjęcie przez Prezesa Urzędu, iż Przedsiębiorca popadł w zwłokę w wykonaniu Decyzji wobec uprawomocnienia się Decyzji w dniu 24 listopada 2011 r. Ponadto Przedsiębiorca podniósł, iż termin na wykonanie Decyzji *upłynął w dniu 24 grudnia 2011 r., a po tym okresie nie zawarto żadnej umowy (...) a pierwszy aneks, na którego zawarcie zgodził się klient, zawarto do umowy z dnia 12 grudnia 2011 r. w dniu 3 stycznia 2012 r. Zasadnym będzie przyjąć, iż zwłoka w wykonaniu rzeczony Decyzji w ogóle nie nastąpiła.*

Odnosząc się do powyższego, należy stwierdzić po pierwsze, iż analiza zgromadzonych dokumentów nie potwierdza twierdzenia Przedsiębiorcy, iż po upływie

terminu przewidzianego na wykonanie Decyzji (tj. po 24 grudnia 2011 r.) w okresie przejściowym (tj. do wprowadzenia nowych wzorców umów) dla realizacji obowiązków nałożonych Decyzją proponował on konsumentom zawieranie umów łącznie z aneksami zmieniającymi. Jak ustalono, z czterech wskazanych przez Przedsiębiorcę umów zawartych z konsumentami po 24 grudnia 2011 r., tylko jedna umowa zawarta była jednocześnie ze stosownym aneksem. Nie można również uznać za odpowiadające prawdzie twierdzenia Przedsiębiorcy, iż po 24 grudnia 2011 r. Przedsiębiorca nie zawarł żadnej umowy według kwestionowanego wzorca. Jak wynika z informacji przedstawionych przez samego Przedsiębiorcę, umowy zawarte z konsumentami w dniu 1 lutego 2012 r. (Nr 08/2012/817/R), 9 lutego 2012 r. (Nr 11/2012/1528/R) oraz 21 lutego 2012 r. (Nr 09/2012/1837/R i Nr 10/2012/1837/R) zawierały postanowienie o treści: *„Zarówno Zleceniodawca, jak i Zleceniobiorca mogą rozwiązać niniejszą umowę w ciągu 10 dni od jej zawarcia, nie ponosząc przy tym żadnych konsekwencji finansowych. Rozwiązanie umowy może nastąpić wyłącznie w formie pisemnej”*, którego wprowadzenie uznano w Decyzji za rozwiązanie niewystarczające dla możliwości stwierdzenia zaniechania praktyki wskazanej w pkt I tej Decyzji. Fakt aneksowania umów w późniejszym terminie i zawarcia w tych aneksach właściwej informacji o uprawnieniu do odstąpienia od umowy nie jest równoznaczny z wypełnieniem obowiązku, o którym mowa w art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów. Należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 10 ust. 1 tej ustawy termin dziesięciodniowy, w którym konsument może odstąpić od umowy, liczy się w przypadku świadczenia usługi od dnia jej zawarcia. Wprawdzie potwierdzenie w terminie późniejszym (po rozpoczęciu świadczenia i w okresie do trzech miesięcy od zawarcia umowy) informacji o prawie odstąpienia od umowy ustanawia na nowo dziesięciodniowy termin na odstąpienie (por. art. 10 ust. 2 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów), jednak nie pozostaje to bez wpływu na sytuację konsumenta i jego pozycję względem przedsiębiorcy. Konsument, który otrzymuje potwierdzenie uprawnienia do odstąpienia od umowy w określonym czasie po jej zawarciu, nawet, gdyby rozważał wcześniej skorzystanie z tego uprawnienia, będzie brał pod uwagę koszty (finansowe czy organizacyjne, np. przygotowania dokumentów, oczekiwania na zwrot dokumentów, wycofania pełnomocnictw itd.) związane z przerwaniem trwającego już procesu realizacji umowy.

Należy zważyć przy tym, iż wzorce umów stosowane przez Przedsiębiorcę nie mają szczególnej postaci lub formy (np. pakietów formularzy wydrukowanych na samokopiującym papierze), która wymuszałaby ze względów ekonomicznych (poniesione koszty wydruku zapasu formularzy) lub logistycznych (dostarczenie współpracownikom wydruków nowych formularzy) przejściowe jednoczesne stosowanie dotychczasowych wzorców umów i aneksów zmieniających. Wzorzec umowy stosowany przez Przedsiębiorcę ma postać formularza drukowanego na trzech stronach białego papieru w formacie A4 i może być sporządzany za pomocą standardowych urządzeń biurowych (drukarek, fotokopiarek).

Na podstawie powyższego należy stwierdzić, iż Przedsiębiorca wprowadził w życie, stosownie do nakazu wyrażonego w pkt I sentencji Decyzji, zmiany w treści wzorca umowy w dniu 1 marca 2012 r. (zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy i dowodem w postaci kopii umowy zawartej w dniu 2 marca 2012 r.). Przedsiębiorca zaproponował konsumentom zawarcie aneksów wprowadzających stosowne zmiany do umów obowiązujących i nie zawierających informacji o uprawnieniu do odstąpienia od umowy.

Należy przyjąć, iż Przedsiębiorca wykonał zatem nakaz zaniechania praktyki opisanej w pkt I sentencji Decyzji, jednak nie wcześniej, niż z dniem 1 marca 2012 r., a zatem po 97 dniach od daty uprawomocnienia się Decyzji (tj. od dnia 24 listopada 2011 r.).

W przedmiotowej sprawie ustalono, iż data uprawomocnienia się Decyzji przypadła na dzień 24 listopada 2011 r. Tym samym Prezes Urzędu przyjął, jako pierwszy dzień zwłoki w wykonaniu Decyzji 25 grudnia 2011 r. W związku z tym należało przyjąć, iż nastąpiła – w przypadku tej części Decyzji – zwłoka w jej wykonaniu, a **okres zwłoki wyniósł 67 dni** (od dnia 25 grudnia 2011 r. włącznie do 1 marca 2012 r.).

Analiza wykonania Decyzji w zakresie pkt III sentencji w części dotyczącej postanowień określających cenę usługi

Analiza postanowień nowych wzorców umów, przekazanych przez Przedsiębiorcę w toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji, wykazała, iż z ich treści wykreślono wszystkie postanowienia zakwestionowane w Decyzji określające cenę w wartości netto (rozumianą jako określona wprost kwota pieniężna), tj. cenę, do której nie doliczono wartości podatku od towarów i usług.

Przedsiębiorca przedstawił kopie przykładowych umów z konsumentami, zawartych według wzorca „UMOWA O DOCHODZENIE ROSZCZEŃ” pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 2 marca 2012 r. oraz w dniach 28 sierpnia 2013 r. oraz 5 września 2013 r.

Umowy zawarte w dniach 2 marca 2012 r. oraz 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. posiadają treść zgodną z treścią przekazanego nowego wzorca umowy, w zakresie dotyczącym określania wysokości cen. Należało uznać, iż treść nowego wzorca oraz umów zawartych w dniach 2 marca 2012 r. oraz 28 sierpnia 2013 r. i 5 września 2013 r. odpowiada wymogom informacyjnym dotyczącym określania składników cen.

Jak wynika z informacji przedstawionych przez Przedsiębiorcę, umowy zawarte z konsumentami w dniu 12 grudnia 2011 r. (Nr 01/2012/1577/R), 1 lutego 2012 r. (Nr 08/2012/817/R) oraz 21 lutego 2012 r. (Nr 09/2012/1837/R i Nr 10/2012/1837/R) zawierały postanowienia, które były podstawą rozstrzygnięcia w pkt III sentencji Decyzji:

- „(...) Zleceniodawca zapłaci Zleceniobiorcy kwotę 100 złotych (słownie: sto) powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT (...) tytułem wynagrodzenia za wykonane czynności związane z weryfikacją dokumentów”,
- „(...) Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości (...), nie mniej jednak niż **250 zł netto** powiększoną o aktualnie obowiązującą stawkę podatku VAT”.

Aneksowanie ww. umów w późniejszym terminie i zawarcie w tych aneksach właściwej informacji o cenie nie można według Prezesa Urzędu uznać za przejaw wypełniania obowiązku jednoznacznego określania ceny na poziomie ostatecznym już na etapie prezentowania oferty i zawierania umowy. Zmiany w tym zakresie umów już zawartych można natomiast uważać za działania mające na celu usunięcie trwających skutków naruszenia ww. obowiązku.

Zgodnie z art. 3 w związku z art. 6 ust. 1 i 4 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym zakazane jest stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, za które uznaje się w szczególności praktykę rynkową polegającą na wprowadzającym w błąd zaniechaniu poprzez nieuwzględnienie w proponowanych cenach produktów wartości podatku od towarów i usług. Praktykę rynkową uznaje się za zaniechanie wprowadzające w błąd, jeżeli pomija istotne informacje potrzebne przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy i tym samym powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął. Przywołany art. 6 ust. 4 pkt 3 ww. ustawy wskazuje przy tym, iż w przypadku propozycji nabycia produktu, za istotne informacje potrzebne przeciętnemu konsumentowi do podjęcia decyzji dotyczącej umowy, uznaje się w szczególności cenę

uwzględniającą podatki lub, w przypadku, gdy charakter produktu nie pozwala w sposób racjonalny na wcześniejsze obliczenie ceny, sposób, w jaki cena jest obliczana, jak również wszelkie dodatkowe opłaty za transport, dostawę lub usługi pocztowe lub, w sytuacji, gdy wcześniejsze obliczenie tych opłat nie jest w sposób racjonalny możliwe, informację o możliwości powstania takich dodatkowych kosztów.

Przedsiębiorca wprowadził w życie, zgodnie z nakazem wyrażonym w pkt III sentencji Decyzji w części dotyczącej postanowień określających cenę usługi, stosowne zmiany w treści wzorca umowy w dniu 1 marca 2012 r.

Przedsiębiorca wykonał zatem nakaz zaniechania praktyki opisaną w pkt III sentencji Decyzji w części dotyczącej postanowień określających cenę usługi, jednak nie wcześniej, niż w dniu 1 marca 2012 r., a więc nie wcześniej, niż po 97 dniach od daty uprawomocnienia się Decyzji (tj. od dnia 24 listopada 2011 r.).

W przedmiotowej sprawie ustalono, iż data uprawomocnienia się Decyzji przypadła na dzień 24 listopada 2011 r. Tym samym Prezes Urzędu przyjął, jako pierwszy dzień zwłoki w wykonaniu Decyzji 25 grudnia 2011 r. W związku z tym należało przyjąć, iż nastąpiła – w przypadku tej części Decyzji – zwłoka w jej wykonaniu, a **okres zwłoki wyniósł 67 dni** (od dnia 25 grudnia 2011 r. włącznie do 1 marca 2012 r.).

Analiza wykonania Decyzji w zakresie pkt III i IV sentencji w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi (prowizja procentowa)

Analiza postanowień nowych wzorców umów, przekazanych przez Przedsiębiorcę w toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji, wykazała, iż w ich treści określa się w dalszym ciągu sposób obliczenia ceny usługi (prowizja procentowa), w którym nie zawarto informacji o wysokości stawki podatku od towarów i usług. Przedstawione przez Przedsiębiorcę nowe wzorce zawierają bowiem postanowienie o treści: *„Zleceniodawca i Zleceniobiorca zgodnie postanawiają, iż z tytułu realizacji niniejszej umowy Zleceniobiorca otrzyma wynagrodzenie w wysokości % (słownie: %) prowizji netto liczoną od wartości wszystkich świadczeń pieniężnych przyznanych Zleceniodawcy w wyniku działań Zleceniobiorcy powiększone o aktualnie obowiązującą w dniu zakończenia działań wynikających z niniejszej umowy stawkę podatku VAT (...)”*. Treść powyższego postanowienia różni się od postanowienia kwestionowanego w pkt III sentencji Decyzji w zakresie określenia wysokości wynagrodzenia prowizyjnego o dodane sformułowanie: *„w dniu zakończenia działań wynikających z niniejszej umowy”*. Powyższa zmiana nie stanowi zaniechania kwestionowanej praktyki, ponieważ stosowany przez Przedsiębiorcę sposób obliczenia ceny usługi w dalszym ciągu wypełnia przesłanki zakwestionowanej nieuczciwej praktyki rynkowej.

Jak stwierdzono w Decyzji, pełna informacja o cenie i jej elementach jest jedną z podstawowych danych niezbędnych dla podjęcia racjonalnej decyzji dotyczącej zawarcia umowy. Brak informacji o cenie brutto (zawierającej podatek od towarów i usług) narusza prawo konsumenta do rzetelnej informacji. Wpływa na postrzeganie i ocenę oferty Przedsiębiorcy, w tym również w kontekście ofert konkurencyjnych, a tym samym może prowadzić do istotnego zniekształcenia zachowania rynkowego przeciętnego konsumenta, a więc jego decyzji dotyczącej umowy. Zgodnie z art. 3 w związku z art. 6 ust. 1 i 4 pkt 3 ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym zakazane jest stosowanie nieuczciwych praktyk rynkowych, za które uznaje się w szczególności praktykę rynkową polegającą na wprowadzającym w błąd zaniechaniu poprzez nieuwzględnienie w proponowanych cenach produktów wartości podatku od towarów i usług.

W toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji Przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o wyjaśnienie, czy Decyzja Prezesa Urzędu w zakresie pkt III jej sentencji dotyczy również ustalenia wynagrodzenia Przedsiębiorcy jako procentowej prowizji od uzyskanego przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta wynagrodzenia. W uzasadnieniu wniosku Przedsiębiorca uznał, iż niemożliwe jest wykonanie ww. Decyzji Prezesa Urzędu „w sposób w niej wskazany, tj. zaprzestanie podawania wysokości wynagrodzenia prowizyjnego jako „x” procent wartości netto. Przedsiębiorca argumentował, że „działanie: „ $x\% + (23\% \text{ z } x\%) = y \text{ złotych}$ ” jest bowiem matematycznie niewykonalne”.

W ocenie Prezesa Urzędu Decyzja jest jasna i jednoznaczna. Jej treść nie budzi wątpliwości, co do sensu rozstrzygnięcia. Nie ma również żadnych przeszkód w wykonaniu tejże Decyzji przez Przedsiębiorcę. W przypadku określenia sposobu obliczenia ceny jako prowizji procentowej jak najbardziej możliwe jest – podobnie jak w przypadku ceny podanej wprost w postaci kwoty pieniężnej – określenie wartości uwzględniającej podatek od towarów i usług. Wykonalne jest bowiem jak najbardziej działanie: $x\% + (23\% \text{ z } x\%) = x\% + 0,23x\% = 1,23x\%$ (gdzie $x\%$ jest stawką prowizji netto). Stanowisko takie zawarł Prezes Urzędu w piśmie skierowanym do Przedsiębiorcy w toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji.

Analiza treści kopii umów zawartych pomiędzy 12 grudnia 2011 r. a 2 marca 2012 r. oraz w dniach 28 sierpnia 2013 r. oraz 5 września 2013 r. wskazała, iż wzorzec umowy, w którym określany jest sposób obliczenia ceny usługi nieuwzględniający informacji o wysokości stawki podatku od towarów i usług, jest w dalszym ciągu stosowany w obrocie z konsumentami.

Jednocześnie Przedsiębiorca nie wykonał nałożonego na niego na mocy pkt IV sentencji Decyzji obowiązku usunięcia trwających skutków naruszenia określonego w pkt III sentencji Decyzji, w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi. Przedstawione aneksy wprowadzają postanowienie o skorygowanej w stosunku do poprzednio obowiązującego postanowienia treści. Korekta ta polega głównie na usunięciu z treści poprzednio obowiązującego postanowienia sformułowania „(...) nie mniej jednak niż 250 zł netto”, jednak obowiązujące postanowienie w dalszym ciągu określa sposób obliczenia ceny usługi, w którym nie zawarto informacji o wysokości stawki podatku od towarów i usług.

W przedmiotowej sprawie ustalono, iż data uprawomocnienia się Decyzji przypadła na dzień 24 listopada 2011 r. Tym samym Prezes Urzędu przyjął, jako pierwszy dzień zwłoki w wykonaniu Decyzji 25 grudnia 2011 r. Przedsiębiorca nie zaniechał co najmniej do dnia 5 września 2013 r. stosowania praktyki zarzucanej w pkt III sentencji Decyzji w części dotyczącej sposobu określania ceny. Przedsiębiorca nie wykonał również – co najmniej do dnia 5 września 2013 r. – nakazu wyrażonego w pkt IV sentencji Decyzji w postaci usunięcia trwających skutków naruszenia określonego w pkt III sentencji Decyzji, w części dotyczącej postanowień określających sposób obliczenia ceny usługi. Należało przyjąć, iż nastąpiła – w przypadku tych części Decyzji – zwłoka w jej wykonaniu, a okres zwłoki **wyniósł co najmniej 621 dni** (od dnia 25 grudnia 2011 r. włącznie do 5 września 2013 r. włącznie).

Wobec powyższego nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest uzasadnione, w związku z niewykonaniem w terminie Decyzji Prezesa Urzędu w zakresie pkt I, pkt III oraz pkt IV jej sentencji.

Kara pieniężna powinna być nałożona w takiej wysokości, aby spełniała funkcję represyjną za naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj., aby była sankcją finansową za zwłokę w wykonaniu decyzji. Ponadto kara pieniężna powinna pełnić funkcję prewencyjną tj. zapobiec naruszeniu w przyszłości przez Przedsiębiorców przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Przy wyznaczeniu początku terminu naliczania kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę następujące okoliczności. Po pierwsze należało zważyć, iż decyzje Prezesa Urzędu w sprawie uznania praktyk za naruszające zbiorowe interesy konsumentów i nakazujące zaniechania ich stosowania, przedsiębiorcy są zobowiązani wykonać bez zbędnej zwłoki. Działania w tym zakresie były uzależnione wyłącznie od inicjatywy samego Przedsiębiorcy i nie były uwarunkowane żadnymi innymi czynnikami zewnętrznymi, które mogłyby wpływać na termin, w jakim mógł on wykonać Decyzję Prezesa Urzędu. W szczególności forma stosowanych formularzy umów nie stwarzała trudności organizacyjnych w zakresie wprowadzenia do obrotu stosownych korekt ich treści. W związku z powyższym, biorąc pod uwagę określony w Decyzji miesięczny okres na wykonanie obowiązków nałożonych w pkt IV sentencji Decyzji (tj. **usunięcie trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów** w postaci obowiązku doprowadzenia, w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się Decyzji, do zgodności z prawem treści zawartych i obowiązujących umów o świadczenie usług pośrednictwa w dochodzeniu odszkodowań w obrocie z konsumentami, w zakresie naruszeń określonych w pkt II i III sentencji Decyzji), należy uznać, że terminem wystarczającym na dokonanie czynności niezbędnych dla zaniechania praktyki wskazanej w pkt I sentencji Decyzji był termin 30 dni od uprawomocnienia się Decyzji.

Zgodnie z art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy. W przedmiotowym przypadku określając wysokość kary za każdy dzień zwłoki w wykonaniu Decyzji wzięto pod uwagę fakt, iż – jak ustalono – Przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyk określonych w pkt I sentencji Decyzji oraz w pkt III sentencji Decyzji w części dotyczącej postanowień określających cenę usługi przed wszczęciem postępowania w sprawie nałożenia kary.

Ustalając wysokość nałożonej kary Prezes Urzędu wziął także pod uwagę stopień przyczynienia się Przedsiębiorcy do zwłoki w wykonaniu Decyzji. Prezes Urzędu uznał, iż nie wystąpiły żadne okoliczności uzasadniające wydłużenie okresu na wykonanie Decyzji. W szczególności takie okoliczności nie mogły wynikać z fizycznej formy stosowanych wzorców umów. Nie mają one bowiem – jak ustalono – formy np. pakietów formularzy samokopiujących, których druk zlecany jest podmiotom zewnętrznym. W toku postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji Przedsiębiorca wystąpił z wnioskiem o wyjaśnienie, czy Decyzja w zakresie pkt III jej sentencji dotyczy również ustalenia wynagrodzenia Przedsiębiorcy jako procentowej prowizji od uzyskanego przez przedsiębiorcę na rzecz konsumenta wynagrodzenia. W uzasadnieniu wniosku Przedsiębiorca uznał, iż nie możliwe jest wykonanie Decyzji w tym zakresie. W ocenie Prezesa Urzędu Decyzja jest jasna i jednoznaczna. Jej treść nie budzi wątpliwości, co do sensu rozstrzygnięcia. Nie ma również żadnych przeszkód w wykonaniu tejże Decyzji przez Przedsiębiorcę. W przypadku określenia sposobu obliczenia ceny jako prowizji procentowej jak najbardziej możliwe jest – podobnie jak w przypadku ceny podanej wprost w postaci kwoty pieniężnej – określenie wartości uwzględniającej podatek od towarów i usług. Stanowisko takie zawarł Prezes Urzędu w piśmie skierowanym do Przedsiębiorcy w toku

postępowania wyjaśniającego w sprawie kontroli wykonania Decyzji. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności uznać należało, iż zarzucone mu zaniechanie terminowego wykonania Decyzji ma charakter umyślny.

Z drugiej strony należało wziąć – zdaniem Prezesa Urzędu – pod uwagę strukturę przychodów Przedsiębiorcy. Udział przychodów Przedsiębiorcy z działalności w zakresie świadczenia usług pośrednictwa w dochodzeniu roszczeń odszkodowawczych nie przekraczał w latach 2011-2012 3% w wartości przychodów ogółem z działalności gospodarczej Przedsiębiorcy. Ponadto należało wziąć pod uwagę, iż zawierane po 24 grudnia 2011 r. umowy bez spełniania wymogów informacyjnych określonych w art. 9 ust. 3 ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów, były aneksowane przed upływem trzech miesięcy od zawarcia umowy, co ograniczało negatywne skutki trwającej praktyki.

Art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakazuje, aby przy ustalaniu kar pieniężnych brać pod uwagę przesłankę wcześniejszego naruszenia przepisów ustawy. Zgodnie jednak ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2009 r. sygn. akt III SK 17/09 okoliczność, o jakiej mowa powyżej nie jest istotna przy nakładaniu kary za niewykonanie decyzji. W ww. wyroku Sąd stwierdził, iż częstotliwość naruszania przepisów ustawy odgrywa znaczenie przy nakładaniu kar pieniężnych z tytułu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów lub ograniczających konkurencję, a nie z tytułu niewykonania decyzji Prezesa Urzędu. W przedmiotowym postępowaniu powyższa okoliczność nie wystąpiła.

Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes Urzędu wziął pod uwagę wreszcie fakt, że zwłoka 621 dni w wykonaniu Decyzji jako całości obejmuje w swoim zakresie również znacznie krótszy okres 67 dni, które stanowiły zwłokę w wykonaniu Decyzji w zakresie pkt I sentencji Decyzji oraz pkt III sentencji Decyzji w odniesieniu do części dotyczącej postanowień określających cenę usługi.

Biorąc pod uwagę przedstawione powyżej okoliczności Prezes Urzędu postanowił nałożyć na Przedsiębiorcę karę pieniężną stanowiącą równowartość **1.863 euro**, tj. **3 euro** za każdy z 621 dni zwłoki w wykonaniu prawomocnej Decyzji Prezesa Urzędu.

Zgodnie z art. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wartość euro, o której mowa w przepisach ustawy, podlega przeliczeniu na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu roku kalendarzowego poprzedzającego rok nałożenia kary. Wartość euro została wobec tego przeliczona na złote według kursu średniego walut obcych ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu 31 grudnia 2013 r., zgodnie z którym kurs euro wynosił 4,1472 zł.³ W związku z tym wysokość nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej przewidzianej w art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustalona jako iloczyn liczby dni niewykonania decyzji, stawki dziennej za zwłokę w jej wykonaniu oraz wartości euro określonej zgodnie z art. 5 tej ustawy, wynosi w zaokrągleniu do pełnych złotych **7.726 zł** (słownie: siedem tysięcy siedemset dwadzieścia sześć złotych).

Prezes Urzędu uznał, że nałożona kara, stanowiąca około 0,03% maksymalnego wymiaru kary określonego w art. 107 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest adekwatna zarówno do stwierdzonych przewinień, jak i możliwości finansowych Przedsiębiorcy. Zważył także, że nałożona kara powinna służyć podkreśleniu naganności ocenianego w toku niniejszego postępowania zachowania polegającego na zwłoce w

³ Narodowy Bank Polski – Internetowy Serwis Informacyjny
http://www.nbp.pl/kursy/archiwum/archiwum_tab_a_2013.xls

wykonywaniu Decyzji Prezesa Urzędu. Wymierzona kara pełni zatem funkcję represyjną jako sankcja za niedostosowanie się do obowiązków wynikających z prawomocnego orzeczenia nakazującego niezwłoczne zaniechanie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. Jednocześnie karze należy przypisać funkcję prewencyjną, gdyż jej nałożenie ma przeciwdziałać wystąpieniu podobnych do opisanych w niniejszej decyzji nieuzasadnionych opóźnień w przyszłości.

Wysokość nałożonej kary uwzględnia także wysokość przychodów uzyskiwanych przez Przedsiębiorcę i jego sytuację finansową. Jakkolwiek ustawodawca nie uzależnia wysokości kary pieniężnej za zwłokę w wykonaniu decyzji od wysokości przychodu przedsiębiorcy, Prezes Urzędu uznał, że nakładana kara pieniężna prawidłowo spełni przypisywane jej cele, gdy będzie uwzględniać potencjał ekonomiczny adresata decyzji.

W związku z powyższym Prezes Urzędu orzekł, jak w pkt I sentencji niniejszej decyzji.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 263 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, do kosztów postępowania zalicza się koszty podróży i inne należności świadków i biegłych oraz stron w przypadkach przewidzianych w art. 56 Kodeksu postępowania administracyjnego, a także koszty spowodowane oględzinami na miejscu, jak również koszty doręczenia stronom pism urzędowych.

Niniejsze postępowanie zostało wszczęte z urzędu. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z prowadzoną w toku tego postępowania korespondencją. W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił obciążyć Przedsiębiorcę kwotą kosztów w wysokości 43,30 zł (słownie: czterdzieści trzy złote 30/100).

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie: NBP O/O Warszawa 51101010100078782231000000.

Zgodnie z art. 264 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), koszty niniejszego postępowania Przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000 w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami) w związku z art. 479²⁸

§ 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zmianami) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

Jednak w przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie II sentencji niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), w związku z 479³² § 1 i 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296, ze zmianami), oraz art. 264 § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331, ze zmianami), przysługuje zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Łodzi.

*Z upoważnienia
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Z-ca Dyrektora Delegatury*

Andrzej Kędzia

Otrzymują:

Korporacja Prawno Finansowa FENIKS
Spółka Komandytowo-Akcyjna Jerzy Kupisz
Ul. Jana Sapiehy 3
20-095 Lublin